

L'església franquista

La intransigència de l'església catòlica és proverbial, si més no des del concili de Trento, i fins i tot des d'abans, des de les actuacions estelars de la santa inquisició, però les proporcions que està prenent últimament ratlla la inconsciència, la irresponsabilitat més escandalosa i criminal.

Que el papa condemne l'ús del preservatiu en el continent africà, l'únic sistema de prevenció de la sida assequible a la majoria de la població, on un percentatge important dels ciutadans moren literalment de fam i de la sida, posa en evidència una falta d'humanitat, una hipocresia i una immoralitat tan gran, que no mereix cap tipus de condescendència. És una declaració de guerra en tota regla al sentit comú, a la justícia social i al segle vint-i-u, per la qual cosa no mereix res més que la condemna més contundent.

La jerarquia eclesiàstica és dogmàtica i, en conseqüència, nega la llibertat de l'individu, la possibilitat que cada persona faci ús de la seua ètica personal. Es permet no solament opinar sinó incitar a la prohibició, en contra fins i tot de la legislació vigent, la qual no obliga ningú, per exemple, a avortar, però respecta totes les sensibilitats morals sobre el tema. És el mínim que es pot demanar d'una democràcia.

Què passa que de tot Europa només a l'Estat espanyol la conferència episcopal es pronuncia sobre drets polítics, legíslats, d'una manera bel·ligerant i anacrònica? La resposta és clara, està imbuïda de nacionalcatolicisme, d'un conservadorisme dogmàtic paregut al de la dreta política franquista.